

K V á n o c ě m 2003

Jsou Vánoce, a také ony, jako všechno krásné, ukrývají v sobě záhady budící často jakousi tesknou touhu po větším odhalení.

Je-li Bůh život, není snad zárodek každé samodruhé ženy vtělením Boha? Nemohlo být zvěstování anděla Gabriela mladici Marii jen nadmíru živým snem, když ji při zbožném rozjímání přepadlo zdřímnutí a ona uvěřila, že počala z Ducha Svatého a nikoli z manžela Josefa, se kterým plodila syny a dcery? Její odevzdaná, klidná, tichá ale působivě vyzařující víra potom patrně už od samého početí směřovala Ježíše k naplnění Zákona a Proroků. Zvlášť když ovládla i Josefa a po narození Ježíše přerostla v jistotu. Vždyť mnoho matek právem obdivuje své děťátko jako Boží danost, jako Boží dar, až jako božíčka a dává mu jména Bohdan, Bohdana, Božidar, Božidara, Bohuš, Bohunka, Božek, Božena. Nemohlo však být Zvěstování Marii snem seslaným?

Vánoce zůstávají v tajemstvích. Žádné slovíčkaření, žádné srovnávání, žádné hloubání a výklady nepřipravují Vánoce o krásu. Jenom radost přichází o jiskru bezprostřednosti. Není nejlepší přijímat legendu o narození Spasitele s bezvýhradnou důvěrou dětí či prost'áčků? „Taková pohádka“, říkají někteří. Nemívá ale pohádka k pravdě nejbliž?